

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

فرستنده: عثمان حیدری

۱۲ نومبر ۲۰۲۱

جهان توسعه یافته حلقه ضعیف در مبارزه با تغییرات اقلیمی است

همزمان با شروع کنفرانس تغییرات آب و هوایی ملل متحد (COP26) در گلاسکو، پرسش‌ها و بحث‌های مختلفی در سرتاسر جهان تکرار می‌شود در مورد این که آیا ملت‌ها می‌توانند به طور جمعی برای خنثی کردن اثرات تغییرات آب و هوایی ساخته دست بشر اقدامی انجام دهند. دنیا درباره وجود چنین مشکلی آگاهی دارد و می‌داند که باید اقدامی انجام دهد. با این حال، گفتن برخی چیزها آسان تر از انجام دادن آنها است.

لفاظی‌های تعدادی از کشورها در مورد تغییرات آب و هوایی با اقدام مناسب همراه نبوده است، به‌ویژه زمانی که انتقال ناخوشایند از دنیای وابسته به کربن و سوخت فوسیلی با هزینه‌های سنگین و منافع ویژه همراه است که برداشتن گام‌های محکم را دشوار می‌کند. علاوه بر این، این کشورها در خرد کردن این مشکلات و سیاسی کردن آنها مهارت کسب کرده‌اند در صورتی که بخش عمده وجود چنین مشکلاتی از تغییر مسیر آنها از سمت موضوع عدم تعهد این کشورها به سمت مقصر شناختن دیگران نشأت می‌گیرد.

بوریس جانسون نخست وزیر بریتانیا گفته است که کنفرانس COP26 ملل متحد در مورد تغییرات آب و هوایی یک «لحظه حقیقت» خواهد بود. با این حال، شک و تردید گسترده‌ای در مورد عمل کردن بریتانیا به تعهداتش در مورد تغییرات آب و هوایی وجود دارد و این تنها یکی از چندین نمونه در جهان توسعه یافته است. بریتانیا متعهد شده است که تا سال ۲۰۳۵ کاملاً به منابع انرژی تجدیدپذیر متکی باشد و تا سال ۲۰۵۰ به انتشار خالص صفر برسد. اما بر اساس گزارش بی‌بی‌سی، سیاست‌های فعلی دولت بریتانیا این کشور را به طور چشمگیری از رسیدن به این هدف دور خواهد کرد که می‌تواند تا وقت رسیدن به زمان تعیین شده برای این هدف فقط تا میزان ۲۰ درصد از این تعهدات را عملی کند.

استرالیا به عنوان یکی از بزرگترین منتشرکنندگان کربن در جهان، سالانه به میزان ۱۷ تن سرانه تولید کربن دارد که سه برابر میانگین جهانی است. دولت اسکات موریسون از تعیین یک سقف هدف قانونی الزام آور برای انتشار کربن و یا کاهش میزان صادرات زغال سنگ استرالیا خودداری می کند. در عوض، از روی دودلی تعهدی برای کاهش انتشار کربن به میزان ۲۶ درصد نسبت به سطوح سال ۲۰۰۵ تا سال ۲۰۳۰ ارائه کرده است، موضعی که سوزان هریس ریمر از دانشگاه گریفیث آن را «رقت انگیز» توصیف کرده است.

در مورد ایالات متحده، صدایشان حتی بلندتر و عملکردشان ناچیزتر است. جو بایدن، رئیس جمهور آمریکا، در مورد رهبری جهان در مبارزه با تغییرات آب و هوایی صحبت کرده است، اما حتی نمی تواند خانه اش را سر و سامان دهد. به غیر از بسته های امدادی کووید-۱۹، بایدن حتی یک قانون اصولی، از جمله لایحه زیرساخت امضاء شده خود را که قرار بود یک جزء عمده آب و هوایی در آن داشته باشد، به تصویب نرسانده است. اگر حتی نتواند مردم خودش را متقاعد کند که از او حمایت کنند، چگونه می تواند جهان را رهبری کند؟

علاوه بر این، یک مشکل دیگر نیز وجود دارد و آن سوء استفاده کشورهای توسعه یافته از موضوع تغییرات آب و هوایی به عنوان سلاحی در جهت منافع ژئوپولیتیک آن ها است. به عنوان مثال، علی رغم عدم اجرای تعهدات از سوی برخی از کشورها، رسانه های جریان اصلی و گفتمان گسترده تر همچنان، به دلیل وسعت چین، تمام تعهدات و مسؤولیت ها را بر عهده این کشور می گذارند. بی بی سی روز شنبه با نادیده گرفتن مشارکت های چین تأکید کرد: «چرا سیاست آب و هوای چین برای همه ما اهمیت دارد» و «تغییر آب و هوا: آیا فعالان سبز باید فشار بیشتری بر چین برای کاهش انتشار گازهای گلخانه ای وارد کنند؟».

اما تحقیقات داستان متفاوتی را نشان می دهد. همانطور که سی ان ان در یک گزارش اشاره کرد، «متوسط انتشار گازهای گلخانه ای توسط یک فرد آمریکایی بیشتر از متوسط یک فرد چینی است». این نتیجه گیری از تحقیقات گروه رودیوم نشان می دهد که سرانه انتشار آلاینده های مسافرتی در آمریکا معادل ۵۰ تن CO2 است، خلاف چین که ۰.۶ تن است، علاوه بر این سرانه انتشار کربن در صنایع هوانوردی آمریکا ۰.۵ تن است در مقایسه با چین که ۰.۰۶ تن است، و کل انتشار سرانه در ایالات متحده ۱۷.۶ تن است اما در چین تنها ۱۰.۱ تن است.

چین ممکن است کشور بزرگتری باشد و جمعیت بیشتری هم داشته باشد، اما بیشتر از ایالات متحده تلاش می کند، این کشور بزرگترین تولیدکننده و صادرکننده انرژی های تجدیدپذیر در جهان است، از جمله پنل های خورشیدی، ماشین های برقی و اتوبوس و باتری های برقی. چین آماده، مایل و قادر به تحقق اهداف انتشار و انرژی های تجدیدپذیر خود است. این تصویر باید به ما یادآوری کند که تغییرات آب و هوایی یک تلاش جهانی است. این یک روند همکاری است که در آن همه کشورها آماده همکاری با یکدیگر و فداکاری برای منافع بزرگتر هستند. منظور این نیست که یک ملت را از طریق کلیشه سازی و استفاده از آن برای توجیه عدم تعهد خود، سرزنش کنیم.

شواهد به طور واضح نشان می دهد که این جهان توسعه یافته و ثروتمندترین کشورها هستند که بیشتر از همه از تعهدات خود در مورد تغییرات آب و هوایی عقب مانده اند و آن طور که باید آن را جدی نمی گیرند. این همان حلقه ضعیف است و تا زمانی که بشریت با هم همکاری نکند، مبارزات برای نجات سیاره مان موفق نخواهد شد. همکاری در زمینه تغییرات اقلیمی نمی تواند صرفاً بیان کردن آن چیزی باشد که مردم می خواهند بشنوند. این تعهدات باید با یک تلاش مشترک در سراسر جهان و حرکت رو به جلو برای رسیدن به نتایج واقعی پشتیبانی شوند.